

Sygn. akt II K 479/16

3 Ds. 251/15/D

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Iwona Kowalik

Protokolant Katarzyna Małolepsza

Prokurator Prokuratury Rejonowej w W. **A. P.**

po rozpoznaniu dnia 08 listopada 2016 roku sprawy karnej

T. K. (1)

ur. (...) w W.

syna S. i G. z domu P.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 23.10.2015 roku w W., woj. (...) przed budynkiem Sądu Rejonowego w W. znieważył funkcjonariusza publicznego D. P. słowami uznanymi powszechnie za obraźliwe, gdzie bezprawny zamach na jego osobę został podjęty z powodu wykonywanego przez niego zawodu Sędziego Sądu Rejonowego,

tj. o czyn z art. 226§1 kk w zw. z art. 231a kk

II. w dniu 23.10.2015r. w W., woj. (...) przed budynkiem Sądu Rejonowego w W. kierował wobec D. P. groźby karalne pobicia, które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, iż zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 190§1 kk

I. oskarżonego **T. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 226§1 kk w zw. z art. 231a kk i za czyn ten na podstawie art. 226§1 kk wymierza mu **karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego na podstawie art. 34§1a pkt 1 kk i art. 35§1 kk do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;**

II. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 190§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 190§1 kk wymierza mu **karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego na podstawie art. 34§1a pkt 1 kk i art. 35§1 kk do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;**

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 i 3 kk orzeczone oskarżonemu kary ograniczenia wolności łączy i wymierza mu **karę łączną roku ograniczenia wolności zobowiązując oskarżonego na podstawie art. 34§1a pkt 1 kk i art. 35§1 kk do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;**

IV. na podstawie art. 34§3 kk w zw. z art. 72§1 pkt 2 kk zobowiązuje oskarżonego do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego D. P. – w terminie 14 (czternastu) dni od uprawomocnienia się wyroku;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym kwotę 70 zł (siedemdziesięciu złotych) tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłatę w kwocie 180 zł (stu osiemdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. P. pełni funkcję Sędziego Sądu Rejonowego w W.. Około 8 lat temu przed tamtejszym sądem toczyło się postępowanie karne przeciwko T. K. (1) o czyn z art. 244 kk. T. K. (1) został uznany winnym zarzucanego mu czynu. Sędzią referentem niniejszej sprawy i orzekającym był SSR w W. D. P..

W dniu 23 października 2015 roku około godziny 14.45 D. P. wchodził do budynku Sądu Rejonowego w W., mieszczącego się przy ul. (...). Wchodząc po znajdujących się tam schodach mijał się na nich z wychodzącym z budynku znanym pokrzywdzonemu z racji wykonywanych czynności służbowych T. K. (1), który zwrócił się do D. P. słowami: „nie lubię gnojzków, gnojki powinny być kopane w du..”. D. P., słysząc te słowa, zatrzymał się i zapytał T. K. czy mówi do niego. T. K. (1) potwierdził i ponownie stwierdził: „ dla mnie jesteś gnojkiem, teraz jesteś na służbie to nic nie mogę, porozmawiamy jak będziesz po służbie”. Po tych słowach T. K. (1) odszedł w górę ul. (...). D. P. zwrócił się o zabezpieczenie nagrania z monitoringu znajdującego się w budynku sądu, a obejmującego również schodu oraz sporządził notatkę służbową z przedmiotowego zdarzenia.

Dowody:

- zeznania D. P. – k. 1-2, 12-14 zbioru C, k. 134v.
- płyta DVD – R z zapisem z monitoringu – k. 8
- protokół przeglądu zapisu audiowizualnego – k. 9
- wydruki z zapisem monitoringu Sądu Rejonowego w W. – k. 10-14

W dniu 14 marca 2016 roku T. K. (1) za pośrednictwem poczty elektronicznej wysłał do Prokuratora Rejonowego w W. pismo, w którym wyraził swój stosunek do organów wymiaru sprawiedliwości i organów ścigania. W piśmie tym T. K. (1) napisał m. in.: „Nadto jeżeli niniejsza sprawa dotyczy rzekomej obrazy młodego chama, palanta i patalacha w piłce nożnej Sędziego Sądu Rejonowego w W.... SSR P. jest chamem i palantem...”

Dowód:

- pismo T. K. (1) z dnia 14.03.2016r. – k. 70

Oskarżony był karany sądownie, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 27 marca 2015 roku sygn. akt II K 1151/14 za czyn z art. 226§1 kk.

Dowód:

- dane o karalności – k. 17-18, 128-129

Sąd zważył:

Wiążące ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd poczynił w oparciu o szczegółowe i konsekwentne zeznania przesłuchanego w toku postępowania pokrzywdzonego Sędziego Sądu Rejonowego w W. – D. P.. Nie budziły też

zastrzeżeń Sądu dowody zgromadzone w toku postępowania w postaci protokołu przeglądu zapisu audiowizualnego, wydruków z zapisem monitoringu Sądu Rejonowego w W., pisma T. K. (1) z dnia 14 marca 2016 roku skierowanego do Prokuratury Rejonowej w W. oraz płyty DVD – R z zapisem monitoringu, które stanowiły dla Sądu w pełni wiarygodne i niekwestionowane źródła dowodowe.

D. P. dokładnie opisał okoliczności spotkania z oskarżonym w dniu 23 października 2015 roku, przytoczył również wyartykułowane przez oskarżonego niewątpliwie obraźliwe dla pokrzywdzonego słowa oraz groźby. Z zeznań pokrzywdzonego wynika również, że oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę z tego kim jest i jaką funkcję pełni D. P.. Pokrzywdzony potwierdził, że obawiał się groźby wypowiedzianej przez oskarżonego z uwagi na jego agresywne, impulsywne i nieobliczalne zachowania. Zeznał też, że przedmiotowe zdarzenie ma związek z wydanym kilka lat temu przez pokrzywdzonego wyrokiem skazującym T. K. (1) za przestępstwo z art. 244 kk.

Sąd nie znalazł żadnych podstaw, by odmówić wiarygodności zeznaniom złożonym przez D. P., który jest osobą obcą dla oskarżonego i brak jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że bezpodstawnie obciąża T. K. (1) swoimi zeznaniami. Przedstawiona przez pokrzywdzonego relacja jest spójna, konsekwentna i znajduje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie i nie budzi wątpliwości co do jej zgodności z rzeczywistym przebiegiem wydarzeń, potwierdzając w pełni sprawstwo oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów.

Sąd nie mógł się ustosunkować do wyjaśnień oskarżonego, ponieważ dowód ten nie został zawnioskowany do przeprowadzenia w postępowaniu dowodowym przed Sądem przez oskarżyciela publicznego, a oskarżony,, zawiadomiony prawidłowo o terminie rozprawy nie stawił się na nią.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że sprawstwo T. K. (1) w przedmiocie zarzucanych mu czynów nie budzi żadnych wątpliwości, a jego wina została udowodniona. Swoim działaniem oskarżony w pełni wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanych mu czynów.

T. K. (1) w dniu 23 października 2015 roku w W. znieważył funkcjonariusza publicznego D. P. – co do tego, że pokrzywdzony jest funkcjonariuszem publicznym w świetle treści art. 115§13 pkt 3 kk nie może być żadnych wątpliwości - słowami uznanymi powszechnie za obraźliwe, a bezprawny zamach na osobę D. P. został podjęty z powodu wykonywanego przez pokrzywdzonego zawodu Sędziego Sądu Rejonowego. Słowa, których użył oskarżony, a cytowane w zeznaniach przez pokrzywdzonego, nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do tego, że są słowami obraźliwymi dla niego i zostały wypowiedziane z powodu wykonywanego przez pokrzywdzonego zawodu. Właściwa jest więc przyjęta kwalifikacja prawna tego czynu z art. 226§1 kk w zw. z art. 231akk.

Oskarżony tego samego dnia i w tym samym czasie groził D. P. pobiciem, wzbudzając u pokrzywdzonego obawę, że groźby te zostaną spełnione. Bez wątplenia takie zachowanie oskarżonego, polegające na groźeniu pokrzywdzonemu w ten sposób, stanowi realizację części znamion czynu z art. 190§1 kk. Należy zaznaczyć, że dla wypełnienia znamion występkę z art. 190§1 kk nie jest wymagane, aby sprawca miał w rzeczywistości zamiar zrealizowania groźby. Wystarczy bowiem, że treść groźby zostanie przekazana zagrożonemu werbalnie, za pomocą gestów lub wszelkich innych środków, mogących przekazać do świadomości odbiorcy jej treść. Jest to bowiem przestępstwo przeciwko wolności, a nie przestępstwo przeciwko dobrom, które narusza przestępstwo będące treścią groźby. By móc przypisać sprawcy przestępstwo groźby karalnej, należy pamiętać o niezmiernie istotnym jego elemencie, a mianowicie o zamiarze. W literaturze oraz w orzecznictwie wskazuje się, że przestępstwo zamieszczone w art. 190§1 kk może być popełnione jedynie umyślnie i to wyłącznie w zamiarze bezpośrednim, o czym świadczy użyte przez ustawodawcę znamie „grozi”, co oznacza działanie w celu wywołania obawy. Analiza materiału dowodowego niniejszej sprawy pozwala stwierdzić, że zamiarem oskarżonego było wzbudzenie u pokrzywdzonego uczucie lęku i zagrożenia, a zatem, że działał z zamiarem bezpośrednim. W niniejszej sprawie oskarżony wypowiadając groźby nie baczył na to wobec kogo je wypowiada. Nadto nie ograniczył się do samego groźenia pokrzywdzonemu, ale również wypowiadał w stosunku do niego w tym czasie słowa obelżywe. Powyższe nie pozostawia wątpliwości, że groźby wypowiedziane przez oskarżonego mogły wzbudzić i wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną, co potwierdził swoimi zeznaniami, a co w świetle przytoczonej opinii o oskarżonym jako osobie agresywnej, impulsywnej i nieobliczalnej – także obiektywnie mogło

wzbudzić obawę, że zostaną spełnione. Tym samym zachowanie oskarżonego, objęte niniejszym postępowaniem, stanowi realizację znamion występku z art. 190§1 kk.

Przy wymiarze kar oskarżonemu Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające: znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego oraz uprzednią karalność. W ocenie Sądu na znaczny stopień winy oskarżonego wpływ miały cechujące go w czasie popełnienia przypisanych występków pełne rozeznanie ich znaczenia i możliwość pokierowania swym postępowaniem w sposób pozwalający uniknąć naruszenia prawa, przy jednoczesnym nie uczynieniu tego. Stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów determinowany był pierwotnie charakteryzującą go postacią zamiaru relacjonowanego do ich popełnienia, gdyż zamiar bezpośredni z zasady zawiera w sobie szczególnie wysoki stopień kryminalnego bezprawia (por. wyrok SN z 28.05.1979 r. VI KRN 7/79, OSNPG z 1976 r., nr 1, poz. 1). Nadto wpływ miał rodzaj naruszonych przez oskarżonego dóbr, gdyż opisane zachowania stwarzają realne zagrożenie dla wolności, a także zdrowia lub życia człowieka, podlegających przecież szczególnej ochronie oraz godzą w sferę tych wolności (art. 190§1 k.k.). Na uwagę zasługuje także fakty swoistego „kontynuowania” przez oskarżonego przestępczego działania przejawiające się w kolejnych zniewagach kierowanych do tego samego pokrzywdzonego (pismo oskarżonego z dnia 14 marca 2016 roku przesłane do PR w W. drogą elektroniczną – k. 70 zbioru A).

Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę Sąd wymierzył oskarżonemu odpowiednio za popełnione przestępstwa kary po 10 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując oskarżonego do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 godzin miesięcznie przez czas trwania każdej z kar. Na mocy art. 85 kk i art. 86§1 i 3 kk orzeczone oskarżonemu kary Sąd połączył i wymierzył oskarżonemu karę łączną roku ograniczenia wolności zobowiązując oskarżonego do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie przez czas trwania kary.

Zdaniem Sądu orzeczone kary jednostkowe, jak i kara łączna ograniczenia wolności, przy uwzględnieniu w/w okolicznościach, w tych właśnie wymiarach oraz rodzaju kary (mimo tego, że Sąd miał możliwość orzeczenia kar różnorodnych) stanowić będą dostateczny wyraz represji karnej, są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, jego znacznego zawinienia, osobowości i spełnią swoje cele w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej i wdrożą oskarżonego do przestrzegania obowiązującego prawa. Oskarżonemu orzeczono już uprzednio za czyn z art. 226§1 kk karę grzywny, jak widać – powyższa kara okazała się nieskuteczna.

Kierując się względami wychowawczymi oraz potrzebą kompensacji naruszonych dóbr prawnych po stronie pokrzywdzonego, Sąd zobowiązał oskarżonego do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego w wyznaczonym terminie (punkt IV części dyspozytywnej wyroku).

Biorąc pod uwagę wynik sprawy orzeczenie o kosztach procesu oparte zostało na art. 627 kpk, o opłacie na przepisie art.2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych, gdyż brak postaw do przyjęcia, by uiszczenie powyższych kosztów było dla oskarżonego zbyt uciążliwe.